

нини, отъ нѣкоя височина нагоре, е „царството на вѣчния снѣгъ“. Тамъ снѣгътъ, който навалѣва презъ зимата, не може да се стопи всичкия презъ лѣтото, та презъ другата зима върху стария се натрупва новъ снѣгъ. Така се образуватъ грамадни снѣжни полета, кждето не се мѣрка жива душа, а само орли прехвъркватъ високо надъ тѣхъ. Всѣка година снѣжната покривка става по-дебела. Отъ това планината би трѣбвало да става по-висока. Но това не става. Грамаднитѣ прѣспи, натрупани по върховетѣ и склоноветѣ, се сгромолясватъ, често пжти отъ най-слабото раздвижване на въздуха. Тѣзи падащи снѣжни прѣспи, наречени лавини, се срутватъ и съ страшна бързина и сила се търкалятъ надолу. При това тѣ повличатъ съ себе си новъ снѣгъ — растатъ — и тежко и горко на това населено мѣсто, върху което ще налети лавината. Често пжти така се затрупватъ цѣли селца, жителитѣ на които до това време спокойно сж пасли своитѣ стада по тучнитѣ ливади, богато напоявани отъ стопилия се снѣгъ.

Следъ падането на лавината, всичкото околно население отива на помощъ да спасява своитѣ близки, познати, па и непознати. Но какъ да се намѣри мѣстото, дето затрупанитѣ се борятъ съ смъртта? Дали разринатия снѣгъ не се нахвърля тъкмо надъ нѣкой човѣкъ, когото искатъ да изровятъ? Затрупаниятъ подъ снѣга чува много добре, какво се говори надъ него, но неговиятъ гласъ, неговиятъ отчаянъ викъ не се чува никога отъ тѣзи, които сж дошли да му дадатъ помощъ. И въ този случай кучето се оказва най-цененъ помощникъ, като безъ погрѣшка показва, кжде трѣбва да се търсятъ затрупанитѣ.

Повечето пжти лавини падатъ по много високитѣ